

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer czternaście

Jeff Pippenger

2025-12-20

Numer czternaście

Historia „cudownych dzieł Boga” jest również wyrażona przez prorocze pytanie: „jak długo?”. Historia ukazana w tych dwóch i wielu innych symbolach obrazuje czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. W tym okresie toczy się spór o prawdziwe i liczne inne fałszywe poselstwa późnego deszczu. Istnieje tylko jedno autentyczne poselstwo późnego deszczu. Wątek świętej historii, w której Bóg dokonuje swoich cudownych dzieł, jest osadzony w kontekście Księgi Joela, gdzie „młode wino” zostaje odjęte jednej grupie, podczas gdy jest wylewane na drugą.

W Księdze Joela znajdują się pewne kontrasty, które warto odnotować. Rdzeń słowa „przypowieść” oznacza „położenie obok” i z natury zakłada kontrast dwóch kategorii. Wcześniej poruszyliśmy niektóre z „kontrastów” w Księdze Joela, wskazując, że korona pychy, którą noszą pijacy rządzący Jerozolimą, jest zestawiona z tymi, którzy noszą koronę chwały. Nie omówiliśmy jeszcze, w jaki sposób symbol radości jest przeciwieństwem, a zarazem odpowiednikiem bycia zawstydzonym; ale tak jest i zamierzamy to pokazać. Temat alfy i omegi znajduje się również w Księdze Joela, a zasada, według której pierwsze obrazuje ostatnie, jest potwierdzona także przez dwa kazania Piotra w Dziejach Apostolskich.

Drugi rozdział Dziejów Apostolskich ma miejsce w dzień Pięćdziesiątnicy o godzinie trzeciej (9:00), a trzeci — o godzinie dziewiątej (15:00), o porze ofiary wieczornej. W rozdziale drugim Dziejów Apostolskich orędzie, które Piotr głosi, rozbrzmiewa w sali na piętrze prywatnego domu, natomiast jego kazanie w rozdziale trzecim zostaje wygłoszone w świątyni. Łączy je wezwanie do nawrócenia podczas obu zgromadzeń. To samo przesłanie, dwa miejsca, stanowiące symbol podwojenia przesłania Pięćdziesiątnicy, rozdzielonego między dziedziniec i świątynię. W jedenastym rozdziale Apokalipsy Jan otrzymuje polecenie, by zmierzyć świątynię, lecz pominąć dziedziniec, ponieważ został on oddany poganom.

I dano mi trzcinę podobną do laski; a anioł stanął, mówiąc: Wstań i zmierz świątynię Boga i ołtarz oraz tych, którzy w niej oddają cześć. A dziedziniec, który jest poza świątynią, pozostaw i nie mierz go; bo został oddany poganom; a święte miasto będą deptać przez czterdzieści dwa miesiące. Objawienie 11:1, 2.

A zatem podwojenie dwóch kazań oraz rozróżnienie miejsc ich wygłoszenia identyfikuje dwie grupy odbiorców dla późnego deszczu w Księdze Joela. Jedną z nich są poganie poza świątynią, a drugą Żydzi w świątyni. W sądzie nad żywymi najpierw sądzony jest dom Boży; od 11 września aż do prawa niedzielnego sądzona jest świątynia, a od prawa niedzielnego aż do zakończenia czasu

łaski dla ludzkości sążeni są poganie. Ten sąd ma miejsce podczas późnego deszczu, który Piotr wskazuje jako zapowiedziany w Księdze Joela. To, co w podziale przedstawionym w Dziejach Apostolskich rozdziałach 2 i 3 symbolizują dziedziniec (poganie) i świątynia (Kościół Boży), jest również u Joela rozróżnieniem między wczesnym a późnym deszczem. Wczesny deszcz nadszedł 11 września i jest wylewany, gdy sążona jest świątynia Boża. Gdy ten proces się zakończy, późny deszcz zostanie wylany na pogan na dziedzińcu.

Radujcie się więc, synowie Syjonu, i weselcie się w Panu, waszym Bogu, bo dał wam w miarę deszcz wczesny, i ześle wam deszcz: deszcz wczesny i deszcz późny w pierwszym miesiącu.
Joela 2:23.

Nie jest moim celem w tej chwili wskazywać proroczą różnicę między radością a wstydem, lecz werset poucza lud Boży, by „radował się” z powodu orędzia późnego deszczu. Orędzie późnego deszczu przynosi proroczą radość wśród ludu Bożego. Mając to na uwadze, temat wczesnego deszczu, po którym następuje deszcz późny, jest ilustracją kamienia potknięcia, który został odłożony na bok i budził podziw. Symbol kamienia węgielnego, który ostatecznie staje się zwornikiem, jest przedziwny w oczach zarówno Boga, jak i Jego ludu.

Przedziwny kamień symbolizuje Alfę i Omegę proroctwa. Zasada Alfy i Omegi w zastosowaniu proroczym jest wielokrotnie wskazywana przez Alfę i Omegę w Jego Słowie, a On jest Słowem. Dlatego to, co zostało objawione w odniesieniu do tej zasady, zostało objawione nam i naszym dzieciom na wieki. Rok 1863 jest zwieńczeniem proroctwa biblijnego i zwieńczeniem okresu trzeciego anioła od 1844 do 1863. Rok 1844 był kamieniem węgielnym, a 1863 — zwieńczeniem tego proroczego okresu. Okres od 1844 do 1863 jest ustalonym okresem proroczym, tak samo ugruntowanym jak lata od 538 do 1798. Fakt, że ludzkość nie zna czegoś, co Bóg ustanowił, nie czyni tego nieustanowionym!

Zakończyliśmy poprzedni artykuł następującym fragmentem.

"Pokazano mi, że jego stosunek do ludu Bożego był pod pewnymi względami podobny do stosunku Mojżesza do Izraela. Byli tacy, którzy szemrali przeciw Mojżeszowi, gdy panowały niesprzyjające okoliczności, i byli tacy, którzy szemrali przeciw niemu." Świadectwa, tom 3, 85.

W 1863 roku James White był „pod pewnymi względami” „Mojżeszem dla Izraela”.

Okres 1844–1863 ma swój typ w okresie od wybawienia nad Morzem Czerwonym aż do pierwszego Kadesz. Pierwsze Kadesz jest alfą, a drugie Kadesz omegą — tworząc dwa czterdziestoletnie okresy prowadzące do Kadesz, oba zakończone buntem.

Duch Proroctwa łączy przejście przez Morze Czerwone z Wielkim Rozczarowaniem z 1844 roku. Biblia łączy przejście przez Morze Czerwone z krzyżem, a Siostra White potwierdza, że rozczarowanie uczniów pod krzyżem stanowiło typ Wielkiego Rozczarowania z 1844 roku. Wolą Pana było, aby wejść bezpośrednio do Ziemi Obiecanej, a geograficznym punktem wejścia do niej było Jerycho, gdzie właśnie w tym drugim tygodniu grudnia 2025 roku archeolodzy dopiero co odkopali starożytne Jerycho, tylko po to, by ku swemu zaskoczeniu i konsternacji stwierdzić, że

odkryte tam zawalone mury wszystkie runęły na zewnątrz, a nie do środka, jak to zawsze bywa podczas oblężenia. W starożytnym oblężeniu mury były wybijane i przewracane do środka. Z Jerychem było inaczej.

A wtedy lud wydał okrzyk, gdy kapłani zadęli w trąby; i stało się, że gdy lud usłyszał dźwięk trąby i wydał potężny okrzyk, mur runął na miejscu, tak że lud wszedł do miasta, każdy prosto przed siebie, i zdobył miasto. Jozuego 6:20.

Archeolodzy znaleźli też naczynia z żywnością, co wskazuje, że gdy mury runęły, nie było to skutkiem długotrwałego, przeciągającego się oblężenia. Odkrycie to odpowiedziało także na pytanie wśród zespołu archeologicznego, dlaczego biblijny zapis upadku Jerycha wspomina o wchodzeniu "w górę" do miasta po nasypie lub rampie, która — jak teraz wiadomo — powstała, gdy mury runęły na zewnątrz.

Pierwszą przeszkodą, która zapowiadała wejście do Ziemi Obiecanej, było Jerycho, miasto wpływów i bogactwa. Jerycho to rok 1863, a Jerycho jest tematem proroctwa biblijnego, nie tylko jako ilustracja okresu ustawy niedzielnej, lecz także w związku z jego upadkiem i powstaniem. Na Jerycho została także wypowiedziana szczególna klątwa prorocza. Jozue wypowiedział klątwę na człowieka, który odbuduje Jerycho, i w ten sposób stwierdził, że człowiek ten straci swojego najmłodszego i najstarszego syna podczas odbudowy tego przeklętego miasta. Jeden syn miał zginąć przy zakładaniu fundamentów, a drugi przy wzniesieniu bramy. To proroctwo się spełniło, a zapis jego spełnienia znajduje się w Biblii, co czyni Jerycho ugruntowanym biblijnym symbolem.

W jego historycznym upadku oraz w jego proroczej klątwie, po której nastąpiło historyczne wypełnienie tego proroctwa, odnajdujemy trzech świadków mówiących o Jerychu w roku 1863. Wszystkie trzy te świadectwa należy odnieść do roku 1863. Ci trzej świadkowie stoją razem, tak jak trzej Mojżeszowie proroczo stoją na końcu swoich odpowiednich czterdziestoletnich okresów. Jeden z tych czterdziestoletnich okresów jest wyraźnie powiązany z historią ruchu millerowskiego, co dowodzi, że wszystkie trzy przedstawienia Mojżesza na końcu każdego z tych czterdziestoletnich okresów są zgodne z historią roku 1863 — historią trzeciego anioła.

Dwa z owych trzech świadectw czterdziestu lat Mojżesza kończą się w Kadesz; trzecie zakończenie tych czterdziestu lat stanowiła rzeka Jordan, a zakończeniem drugiego było Morze Czerwone. Zakończeniem pierwszych czterdziestu lat była ucieczka Mojżesza z Egiptu. Wszystkie trzy opisują ucieczkę z Egiptu jako wypełnienie proroctwa Abrahama o czterystu trzydziestu latach niewoli w Egipcie.

Trzy czterdziestoletnie okresy życia Mojżesza, których zwieńczenie stanowi rodzaj wybawienia z Egiptu, były wypełnieniem proroctwa Abrahama o niewoli w Egipcie i wybawieniu z egipskiego jarzma. Jako zapowiedziany przez obietnicę przymierza danego Abrahamowi wybawca, sam Mojżesz zaczął od ocalenia z wody, co oznacza jego imię. Następnie Mojżesz przeprowadził lud Boży przez wody Morza Czerwonego, a potem ku brzegowi wybawienia, symbolizowanemu przez rzekę Jordan. Alfa życia Mojżesza było ocalenie z wód Nilu, a omega — wybawienie symbolizowane przez wody Jordanu. Alfa życia Mojżesza została zilustrowana doświadczeniem

wyrażonym w jego imieniu; a jego pobożni rodzice wiedzieli, że niemowlę zostało skazane na śmierć, podobnie jak on sam czterdzieści lat później po zabiciu Egipcjanina. Jako pobożni rodzice, którzy wiedzieli, że ich syn musi zostać ocalony od wyroku śmierci, przygotowali mu arkę, która przeszła ze świata Hebrajczyków do świata egipskiego, tak jak Mojżesz po upływie czterdziestu lat opuścił świat egipski, by wejść w świat Hebrajczyków.

Mojżesz powtórzył historię Noego w swoim ocaleniu z wody. Pierwsza wzmianka o Mojżeszu jako „wybawicielu” czterystatrzdziestoletniego proroctwa przymierza Abrahama była powtórzeniem dziejów, w których Bóg zawarł przymierze z ludzkością, łącząc tym samym Abrahamowe proroctwo przymierza o ludzie wybranym z obietnicą przymierza dla całej ludzkości. To wskazuje na chrzest w przekazaniu niemowlęcia Mojżesza córce faraona, gdyż śmierć została uznana przez czyn rodziców, pochówek jest przedstawiony przez arkę na wodzie, a zmartwychwstaniem jest córka faraona.

Życie Mojżesza zaczyna się od typologicznego obrazu chrztu arki Noego. Oznacza to zatem, że od samego początku z Mojżeszem wiąże się liczba „8”, ponieważ korzeń jego więzi przymierza miał początek w liczbie „8” z przymierza Noego, a jego zadaniem było ustanowić obrzęd obrzezania w „ósmym” dniu. Został następnie poddany próbie i właśnie w tym obrzędzie jej nie przeszedł. Życie Mojżesza zaczyna się chrztem, a czterdzieści lat później następuje śmierć (Egipcjanina), która wyznacza moment, w którym egipski Mojżesz umiera i staje się już tylko synem Abrahama. Początek i koniec pierwszych czterdziestu lat Mojżesza są naznaczone chrztem. Pierwszy wskazywał na przejście z Hebrajczyka na Egipcjanina, a ostatni z Egipcjanina na Hebrajczyka. Czterdzieści lat później Mojżesz prowadzi lud Boży przez chrzest Morza Czerwonego, w drodze do chrztu w Jordanie, do którego sam nie dotarł.

Lud Boży pod przewodnictwem Jozuego wszedł do Ziemi Obiecanej bez Mojżesza, gdyż zmarł tuż zanim nadszedł chrzest w rzece Jordan. Mojżesz powiedział, a Piotr powtórzył, że Pan, twój Bóg, wzbudzi proroka podobnego do Mojżesza. Prorokiem, którego typem był Mojżesz, był Chrystus, a On rozpoczął swoje dzieło dokładnie tam, gdzie Mojżesz je zakończył. Rozpoczął swoje dzieło w momencie swojego chrztu, a ten chrzest miał miejsce dokładnie tam, gdzie Jozue „ochrzcił” starożytny Izrael, gdy przeszli przez Jordan do Ziemi Obiecanej. Ewangelie informują nas, że Jan ochrzcił w Betabarze, która jest miejscem przeprawy i oznacza przeprawę promem.

Morze Czerwone jest symbolem buntu Egiptu, co w tej linii wskazuje na prawdziwość prorockiego świadectwa Mojżesza. Od Nilu do Morza Czerwonego (czasem nazywanego rzeką) i dalej do Jordanu. Mojżesz, którego imię znaczy „ocalony z wody”, rozpoczyna i kończy swoje świadectwo przy wodzie wybawienia, a każda z tych wód ukazuje dwie klasy czcicieli.

Pierwsze czterdzieści lat życia Mojżesza odpowiada pierwszemu poselstwu anielskiemu, drugie czterdzieści — drugiemu, a trzecie — trzeciemu. Trzej aniołowie mają swoje swoiste prorocze cechy, na przykład to, że wszystkie trzy poselstwa są odzwierciedlone w pierwszym poselstwie. Od lat publicznie ilustrujemy to zjawisko w odniesieniu do pierwszych trzech rozdziałów Księgi Daniela.

Daniel w pierwszym rozdziale bał się Boga i odmówił jedzenia babilońskich potraw, a Bóg otoczył go chwałą w następującym po tym drugim teście dietetyczno-wizualnym, co doprowadziło do sądu i trzeciego testu przeprowadzonego przez samego Nabuchodonozora. Pierwszy rozdział Księgi Daniela jest pierwszym aniołem z czternastego rozdziału Apokalipsy, który ogłasza „bójcie się Boga”, „oddajcie Mu chwałę”, tak jak uczynił Daniel w drugim teście dietetyczno-wizualnym, gdyż „nadeszła godzina sądu” Nabuchodonozora.

Pierwsze czterdzieści lat życia Mojżesza rozpoczęło się, ponieważ jego rodzice bali się Boga. Gdy córka faraona zobaczyła arkę w wodzie, Mojżesz zdał drugi test, który jest testem wzrokowym. Wtedy córka faraona uznała, że nie powinien zginąć. Sąd nadszedł także pod koniec pierwszych czterdziestu lat: gdy zabił Egipcjanina i musiał uciekać z Egiptu.

W drugim okresie czterdziestu lat drugi anioł z Objawienia 14, zwiastujący upadek Babilonu, był typologicznie przedstawiony przez upadek Egiptu. W tym upadku, pod koniec tych czterdziestu lat, nastąpiło potężne objawienie mocy Bożej, podobnie jak pod koniec poselstwa drugiego anioła podczas Wołania o północy w 1844 roku.

Trzecie czterdziestolecie zaczyna się ogłoszeniem wyroku śmierci na niemal całe zgromadzenie, a kończy się ogłoszeniem wyroku śmierci na przywódcę tego zgromadzenia.

Siostra White stwierdza, że nasza praca polega na połączeniu poselstw trzech aniołów.

"Pan wkrótce ukarze świat za jego nieprawość. Wkrótce ukarze instytucje religijne za ich odrzucenie światła i prawdy, które zostały im dane. Wielkie poselstwo, łączące poselstwa pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, ma być przekazane światu. To ma być brzemień naszej pracy." Komentarz Biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 7, 950.

Pierwsze czterdzieści lat Mojżesza reprezentuje pierwszego anioła z czternastego rozdziału Księgi Objawienia, a jego drugi okres czterdziestu lat to drugi anioł, a trzeci czterdziestoletni okres to trzeci anioł. Nasze "wielkie poselstwo" to połączenie "poselstw pierwszego, drugiego i trzeciego anioła", co umieszcza wszystkie trzy symbole Mojżesza w roku 1863, a zatem trzech Mojżeszów w czasie prawa niedzielnego.

Lata 1844–1863 obejmują dwóch świadków obu czterdziestoletnich okresów, które prowadziły do Kadesz. Natchnienie wskazuje, że trzecie nie może istnieć bez pierwszego i drugiego, pierwsze czterdzieści lat życia Mojżesza muszą również przedstawiać lata 1844–1863. Mojżesz zabija Egipcjanina w 1863 roku, a także uderza Skałę swoją laską autorytetu oraz prosi, by zobaczyć chwałę Bożą w historii buntu związanego ze złotym cielcem. W 1863 roku i przy ustawie niedzielnej jest trzech Mojżeszów i wszyscy mają czterdzieści lat.

Każdy z trzech okresów Mojżesza zawiera wybawienie przez wodę; Mojżesz w koszyku odpowiada Mojżeszowi przechodzącemu przez Morze Czerwone, co z kolei odpowiada Mojżeszowi dwukrotnie nad rzeką Jordan: Nil, Morze Czerwone i dwukrotnie Jordan. Wody wybawienia są obecne w każdym z trzech okresów, ponieważ wszystkie odpowiadają okresowi wylewania wody wybawienia podczas późnego deszczu.

Pod koniec trzeciego czterdziestolecia Mojżesz uderzył skałę swoją laską. Pod koniec drugiego czterdziestolecia jego laska rozdzieliła Morze Czerwone. Pod koniec pierwszego czterdziestolecia odrzucił berło egipskiej władzy i wybrał cierpieć wraz ze swoim ludem.

Pod koniec pierwszego okresu zginął Egipcjanin, a pod koniec drugiego okresu zginęło egipskie wojsko, egipscy pierworodni i przywódcy Egiptu. Pod koniec trzeciego okresu umarli wszyscy: naród Izraela, Aaron i Mojżesz. To są trzy równoległe historie, które „linia na linię” każda reprezentuje lata 1844–1863 — historię trzeciego anioła, która z kolei przedstawia okres od 11 września do prawa niedzielnego oraz czas Pięćdziesiątnicy, kiedy wylewane są wody wybawienia.

Mojżesz jest obecny przy obu buntach w Kadesz, a bunty w Kadesz są w obu przypadkach zwieńczeniem swoich odpowiednich okresów. Oba reprezentują rok 1863, który jest także zwieńczeniem okresu trzeciego anioła, rozpoczynającego się od alfy w 1844 aż do zwieńczenia w 1863. Rozważając przedziwne światło kamienia, który zaczyna jako fundament, a kończy jako kamień zwornikowy, rozpoznaje się, że zwornik jest zawsze proroczo większy. Kilka kropel na początku okresu Pięćdziesiątnicy, prowadzące do pełnego wylania u zwieńczenia w dniu Pięćdziesiątnicy, ilustruje tę prawdę.

11 września rozpoczęło się pokropienie i zakończy się ono pełnym wylaniem przy ustawie niedzielnej. Ta prawda wskazuje, że grzech Mojżesza podczas drugiego (omega) Kadesz był większy niż bunt podczas pierwszego (alfa) Kadesz. Bunt alfa doprowadził do śmierci całego narodu, a bunt omega doprowadził do śmierci jednego człowieka (Mojżesza), lecz grzech tego jednego człowieka był większy niż zbiorowy grzech całego narodu. Człowiek, który grzeszy, umiera i na tym poziomie nie ma rozróżnienia między grzechem Mojżesza a grzechem jakiegokolwiek innego Izraelity, lecz w sensie proroczym drugie uderzenie Chrystusa przez Mojżesza było większe, ponieważ było zwieńczeniem tego czterdziestoletniego okresu.

Bunt Mojżesza podczas drugiego omega w Kadesz był większym grzechem niż bunt synów Izraela, którzy odrzucili poselstwo Jozuego i Kaleba. Mojżesz proroczo odpowiada rokowi 1863, w którym umiera na pustyni za swój bunt. Mojżesz także odpowiada rokowi 1863, w którym dawny lud przymierza umiera na pustyni za swój bunt, lecz Mojżesz nie uczestniczył w tamtym buncie. Rok 1863 jest powiązany z prawem niedzielnym, podobnie jak bunt Aarona ze złotym cielcem. W tej historii, która łączy się z Kadesz, rokiem 1863 i prawem niedzielnym, Mojżesz modli się, aby ujrzeć chwałę Bożą.

Kadesz reprezentuje rok 1863, a Mojżesz jest przy obu Kadeszach, więc na podstawie dwóch biblijnych świadków, którzy obaj są kamieniami zwornikowymi, ustalamy, że trzeci czterdziestoletni okres, który nie kończy się w Kadeszu, również reprezentuje rok 1863. Tam „Mojżesz nieuświęcony” na nowo krzyżuje Chrystusa, gdy odrzuca Skałę. W 1863 roku, a także przy nadaniu Prawa na Synaju, „Mojżesz uświęcony” poszukuje charakteru Boga. W 1863 roku Mojżesz symbolizuje zarówno mądrą, jak i głupią pannę.

"Faryzeusz i celnik przedstawiają dwie wielkie klasy, na jakie dzielą się ci, którzy przychodzą oddawać cześć Bogu. Pierwsi ich przedstawiciele to pierwsze dwoje dzieci, które przyszło na świat." Przepowiedni Chrystusa, 152.

W Kadeszu i w 1863 roku Mojżesz reprezentuje "dwie wielkie klasy, na które ci, którzy" "czczą Boga, są podzieleni". Mojżesz jest przykładem stu czterdziestu czterech tysięcy, podobnie jak Piotr.

Dla każdej z grup reprezentowanych przez faryzeusza i celnika jest w historii apostoła Piotra nauka. W początkach swego uczniostwa Piotr uważał się za silnego. Podobnie jak faryzeusz, uważał, że 'nie jest jak inni ludzie'. Gdy Chrystus, w przeddzień zdrady, uprzedził uczniów: 'Wy wszyscy zgorszycie się z Mego powodu tej nocy', Piotr z przekonaniem oświadczył: 'Choćby się wszyscy zgorszyli, ja jednak nie.' Ewangelia Marka 14:27, 29. Piotr nie zdawał sobie sprawy z grożącego mu niebezpieczeństwa. Zgubiła go pewność siebie. Uważał, że jest w stanie oprzeć się pokusie; lecz po kilku krótkich godzinach nadeszła próba i, złorzecząc i przysięgając, zaparł się swego Pana. Lekcje pogładowe Chrystusa, 152.

W czasie prawa niedzielnego, które przypada na rok 1863, Peter reprezentuje dwie klasy. Ci, którzy przyjmują znamię bestii, lub ci, którzy otrzymują pieczęć Boga. Gdy Jezus zmienił Simonowi imię na „Peter”, symbolizowało to sto czterdzieści cztery tysiące. To zrozumienie jest również symbolizowane przez pomnożenie imienia „Peter” przy użyciu liczb odpowiadających pozycjom liter w angielskim alfabecie. Jeśli zastosujemy tę samą metodę do 1863, otrzymamy 144.

Dwa z trzech symboli Mojżesza, które odpowiadają rokowi 1863, potwierdzają, że trzeci okres również musi się z nim pokrywać. Dwie linie Kadeszu wskazują na historię o mądrych i głupich pannach, a trzeci okres ukazuje próbę wykorzystania ludzkiego wysiłku do wykonania Bożego dzieła. Poleganie na ludzkiej mocy, jak uczynił Mojżesz wobec Egipcjanina, oznacza zaufanie ludzkiej władzy ponad autorytetem ustanowionym.

Siostra White stwierdza, że „relacja jej męża z ludem Bożym była pod pewnymi względami podobna do relacji Mojżesza z Izraelem”. W 1863 roku Mojżesza reprezentował James White. W 1863 roku James White zabija Egipcjanina, uderza Chrystusa po raz drugi i modli się za buntowników, którzy odrzucili przesłanie „odpoczynku” przedstawione przez Jozuego i Kaleba. Mojżesz jest zarówno głupią panną, gdy uderzył Skałę po raz drugi, jak i mądrą panną, gdy wstawiał się za buntownikami Izraela.

Zakończymy ten artykuł fragmentem z czternastego rozdziału Księgi Liczb, w którym Mojżesz znajduje się w roku 1863, kiedy zostaje mu dane zobaczyć chwałę Bożą w równoległej historii reprezentowanej przez bunt przy złotym cielcu.

W tym fragmencie Pan pyta: „jak długo” będzie musiał znosić buntowników Izraela, co jest tym samym pytaniem, które Izajasz zadał Panu w szóstym rozdziale. Zauważ, że Księga Liczb umieszcza tę historię w okresie, gdy ziemia jest rozświetlona chwałą Bożą, jak aniołowie również zaznaczają w wersecie trzecim szóstego rozdziału Księgi Izajasza. 11 września był kamieniem węgielnym historii lat 1844–1863, a prawo niedzielne jest jej zwieńczeniem. Kontekst w Księdze Liczb jest niczym innym jak ilustracją pieśni lub przypowieści o winnicy, ponieważ starożytny Izrael zostaje pominięty, gdy Pan zawiera przymierze z Jozuem.

I cała społeczność podniosła swój głos i krzyczała; a lud płakał tej nocy. I wszyscy Izraelici szemrali przeciw Mojżeszowi i przeciw Aaronowi, a cała społeczność mówiła do nich:

Obyśmy umarli w ziemi Egiptu! albo obyśmy umarli na tej pustyni! Dlaczego Pan przyprowadził nas do tej ziemi, abyśmy padli od miecza, a nasze żony i nasze dzieci stały się łupem? Czy nie lepiej byłoby nam wrócić do Egiptu? I mówili jeden do drugiego: Ustanówmy sobie wodza i wróćmy do Egiptu.

Wtedy Mojżesz i Aaron padli na twarze przed całym zgromadzeniem społeczności synów Izraela. A Jozue, syn Nuna, i Kaleb, syn Jefunnego, którzy byli spośród tych, co zwiadowali ziemię, rozdarli swoje szaty; i przemówili do całej społeczności synów Izraela, mówiąc:

Ziemia, przez którą przeszliśmy, aby ją zbadać, jest ziemią bardzo dobrą. Jeśli Pan ma w nas upodobanie, wprowadzi nas do tej ziemi i nam ją da — ziemi opływającej w mleko i miód. Tylko nie buntujcie się przeciw Panu ani nie bójcie się ludu tej ziemi; bo są dla nas jak chleb: ich obrona odstąpiła od nich, a Pan jest z nami — nie bójcie się ich.

Lecz całe zgromadzenie kazało ich ukamienować. I chwała Pana ukazała się w Namioocie Zgromadzenia przed oczami wszystkich synów Izraela. I Pan rzekł do Mojżesza: Jak długo ten lud będzie mnie pobudzał do gniewu? I jak długo jeszcze nie będą mi wierzyć, mimo wszystkich znaków, które uczyniłem pośród nich?

Porażę ich zarazą, wydziedziczę ich i uczynię z ciebie naród większy i potężniejszy od nich.

I rzekł Mojżesz do Pana: Wtedy Egipcjanie o tym usłyszą (bo Ty w swej mocy wyprowadziłeś ten lud spośród nich); i opowiedzą to mieszkańcom tej ziemi, gdyż słyszeli, że Ty, Panie, jesteś pośród tego ludu, że Ty, Panie, ukazujesz się twarzą w twarz, i że Twój obłok spoczywa nad nimi, i że idziesz przed nimi, za dnia w słupie obłoku, a w nocy w słupie ognia. A teraz, jeśli wytracisz cały ten lud jak jednego człowieka, wtedy narody, które słyszały wieść o Tobie, powiedzą: Ponieważ Pan nie był w stanie wprowadzić tego ludu do ziemi, którą im przysiągł, dlatego wytracił ich na pustyni.

A teraz, błagam Cię, niechaj moc Pana mego będzie wielka, jak rzekłeś, mówiąc: Pan jest nieskory do gniewu i bogaty w miłosierdzie, przebaczący winę i przestępstwo, lecz bynajmniej nie pozostawiający winnego bez kary, nawiedzający winę ojców na dzieciach do trzeciego i czwartego pokolenia. Przebacz, błagam Cię, winę tego ludu według wielkości Twego miłosierdzia oraz tak, jak przebaczałeś temu ludowi od Egiptu aż po dziś dzień.

I rzekł Pan: Przebaczyłem według twego słowa; lecz jakom żyw, cała ziemia napełni się chwałą Pana.

Ponieważ wszyscy ci ludzie, którzy widzieli moją chwałę i moje cuda, których dokonałem w Egipcie i na pustyni, a jednak już dziesięć razy wystawiali mnie na próbę i nie słuchali mojego głosu, z pewnością nie zobaczą ziemi, którą przysiągłem ich ojcom; i żaden z tych, którzy mnie pobudzali do gniewu, jej nie zobaczy. Lecz mój sługa Kaleb, ponieważ był w nim inny duch i całkowicie za mną poszedł, jego wprowadzę do ziemi, do której poszedł, a jego potomstwo ją posiędzie. (Amalekici i Kananejczycy mieszkali w dolinie.) Jutro zawróćcie i udajcie się na pustynię drogą ku Morzu Czerwonemu.

I Pan rzekł do Mojżesza i do Aarona, mówiąc: Jak długo będę znosił to złe zgromadzenie, które szemrze przeciwko mnie? Słyszałem, jak synowie Izraela szemrzą przeciwko mnie.

Powiedz im: Jako żyję, mówi Pan, jak mówiliście do moich uszu, tak wam uczynię: wasze ciała padną na tej pustyni; i wszyscy, którzy byli policzeni spośród was, według całej waszej liczby, od dwudziestu lat wzwyż, którzy szemrali przeciwko mnie, zaiste nie wejdą do ziemi, o której przysiągłem, że będziecie w niej mieszkać, z wyjątkiem Kaleba, syna Jefunnego, i Jozuego, syna Nuna. Lecz wasze dzieci, o których mówiliście, że będą łupem, ich wprowadzę, i poznają ziemię, którą wzgardziliście. A co do was, wasze ciała padną na tej pustyni. A wasze dzieci będą się błąkać po pustyni czterdzieści lat i poniosą karę za wasze nierządy, aż wasze ciała zginą na pustyni. Według liczby dni, w których badaliście tę ziemię, mianowicie czterdziestu dni, za każdy dzień — rok — poniesiecie karę za wasze winy, czterdzieści lat, i poznacie moje złamanie obietnicy.

Ja, Pan, powiedziałem: z pewnością uczynię to całemu temu złemu zgromadzeniu, które zebrało się przeciwko Mnie; na tej pustyni zostaną wytraceni i tam pomrą. A mężowie, których Mojżesz wysłał, aby zbadać ziemię, którzy wrócili i sprawili, że całe zgromadzenie szemrało przeciwko niemu, oczerniając tę ziemię — ci mężowie, którzy przynieśli złą wieść o tej ziemi, pomarli od zarazy przed obliczem Pana.

Lecz Jozue, syn Nuna, i Kaleb, syn Jefunnego, którzy byli spośród mężów, którzy poszli zbadać ziemię, pozostali przy życiu. Księga Liczb 14:1-38.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.